Botezul Duhului şi primirea Duhului

Botezul Duhului şi primirea Duhului

Ce înseamnă cuvintele „a fi botezat"?

Unele persoane vorbesc „de a fi botezat" în sensul de a fi botezat cu Duhul Sfînt; această expresie dă loc la confuzie, ea nu este niciodată folosită în Scriptură în sensul acesta, ci totdeauna în sensul de a fi botezat cu apă sau într-un sens deosebit, uşor de înţeles (ca în Marcu 10.38-39; Luca 12.50). În adevăr, din cele 96 de cazuri în care este folosită expresia botez sau a boteza, nu sînt decît 7 care se referă direct la botezul Duhului Sfînt şi, cu o singură excepţie (1 Corinteni 12.13), totdeauna arată o paralelă cu botezul cu apă (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33; Fapte 1.5 şi 11.16). Cînd Scriptura spune despre o persoană că a fost botezată (fără să precizeze ceva mai mult), aceasta vrea totdeauna să spună că a fost botezată cu apă şi nimic altceva. În ce priveşte primirea Duhului Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu se exprimă în felul acesta:

- darul Duhului Sfînt (Fapte 2.38; 10.45; 15.8; Romani 5.5; conf. 1 Tesaloniceni 4.8 şi 1 Ioan 3.24),

- a primi Duh Sfînt (Fapte 10.47;'19.2; Romani 8.15; 1 Corinteni 2.12),

- a fi pecetluit cu Duh Sfînt (Efeseni 1.13; 4.30),

- a fi botezat cu Duh Sfînt (1 Corinteni 12.13).

Aceste expresii prezintă aspecte diferite ale aceluiaşi fapt, ele sînt asemănătoare, însă cele două dintîi sînt cele mai clare pentru noi. În treacăt să notăm că Biblia nu vorbeşte niciodată nici de „cea dintîi experienţă", nici de „cea de a doua experienţă", cuvintele acestea (în sensul în care se folosesc astăzi) fiind cu totul străine Noului Testament.

Trebuie să fii botezat cu foc?

Observaţie cu privire la Matei 3.11 şi la locurile paralele

Nimeni altul în afara lui Ioan Botezătorul nu vorbeşte despre a fi botezat cu Duh Sfînt şi cu foc. Să vedem deci în ce legătură de idei (de citit cu atenţie versetele 5 pînă la 12 care formează un întreg):

Textul acesta vorbeşte despre două feluri de persoane: cei care se pocăiesc cu adevărat (versetul 6) şi cei făţarnici (versetul 7). Unii sînt asemănaţi cu nişte pomi care fac roade bune, ceilalţi cu nişte pomi care fac roadă rea (versetul 10), de asemenea cu grîul si cu pleava (versetul 12).

Este aici arătată foarte clar judecata care va veni peste cei răi, cei drepţi fiind cruţaţi (versetul 10) şi „strînşi în grînar" (versetul 12). Tot aşa, în versetul 7 se spune despre „mînia care vine", în versetul 10 despre pomul care este „tăiat şi aruncat în foc", iar în versetul 12 despre „aria curăţită" şi despre „pleava arsă într-un foc care nu se stinge".

Deci între două versete care vorbesc despre judecată se situează cuvintele acestea ale lui Ioan Botezătorul, prin care el anunţă, în modul cel mai clar, actul oficial care va trebui să inaugureze cele două dispensaţii care aveau să urmeze:

- cea a harului: botezul cu Duh Sfînt,

- cea a judecăţii: botezul cu foc (vezi Isaia 61.2; Maleahi 3.2,3:4.1).

Aici, Ioan Botezătorul nu-L arată pe Mesia ca Mîntuitorul venit în har, ca Miel al lui Dumenzeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29), ci ca Cel care este Căpetenia împărăţiei, Cel care va trebui să execute judecata asupra acelora care nu se vor pocăi.

Semnificaţia focului în Scriptură

El este simbolul judecăţii care arde, aşa cum arată clar textul acesta. Să citäm şi alte versete care confirmă lucrul acesta:

- Deuteronom 32.22: „Căci focul mîniei Mele s-a aprins şi va arde pînă în cea mai adîncă Locuinţă a Morţilor, va nimici pămîntul..."

- Isaia 29.6: „De la Domnul oştirilor va veni pedeapsa, cu... Flacăra unui foc mistuitor".

- Isaia 66.15,16: „Căci iată, Domnul vine cu un foc şi carele Lui sînt ca un vîrtej, ca să dea mînia Sa cu furie şi mustrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul şi prin sabia Sa, Domnul va intra la judecată cu oricine..."

- Ieremia 21.12: „Casă a lui David... faceţi dreptate... ca să nu izbucnească mînia Mea ca un foc şi să se aprindă fără să se poată stinge, din cauza răutăţii faptelor voastre".

- Ezechiel 22.31: „îmi voi vărsa indignarea peste ei, îi voi nimici în focul mîniei Mele".

- Ţefania 3.8: „Am hotărit să strîng popoarele, să adun împărăţiile, ca să-Mi vărs indignarea peste ele, toată aprinderea mîniei Mele; căci tot pămîntul va fi mistuit de focul geloziei Mele" (şi 1.18).

Da, Dumnezeul nostru, Dumnezeul harului este şi un foc mistuitor (Evrei 12.29).

O expresie nefolosită

Această expresie, folosită o dată de Ioan Botezătorul, nu este redată decît de Matei şi Luca, potrivit cu caracterul evangheliei lor. Matei îl prezintă pe Mesia, Cel uns, care, după ce avea să fie omorît, îşi va instaura împărăţia prin judecată (Daniel 9.25,26; Psalmul 2). Luca Îl prezintă pe Fiul Omului, care, datorită umilirii Lui şi ascultării Lui pînă la moarte, a primit autoritatea de a judeca (Ioan 5.27; Filipeni 2.8-11).

În afară de Matei 3.11 şi Luca 3.16, expresia aceasta nu este folosită niciodată. Domnul însusi a poruncit ucenicilor Săi să rămînă la Ierusalim pînă ce vor fi îmbrăcaţi cu putere de sus, să aştepte făgăduinţa Tatălui, pe care El o va trimite (Luca 24.49). El spune în Fapte 1.5: „Nu după multe zile, voi veţi fi botezaţi cu Duh Sfînt". Asemănarea textului din Fapte 1.5 şi Matei 3.11 este izbitoare, însă Domnul nu adaugă „şi cu foc", făgăduinţa Tatălui nefiind judecata - care este „lucrarea Lui neobişnuită şi lucrul Lui nemaiauzit" - ci darul Duhului Sfînt.

Este coborîrea Duhului Sfînt un botez cu foc?

Forma sub care Duhul Sfînt a venit să boteze pe cei credincioşi este caracteristică: asupra lui Isus, Duhul a coborît sub forma unui porumbel, simbol al curăţiei, pentru a pecetlui pe Acela care este fără păcat; în Fapte 2 sînt limbi împărţite ca de foc (nu se spune „limbi de foc"). Este puterea lui Dumnezeu în mărturie, Duhul coborînd peste nişte persoane care au o fire păcătoasă (Levitic 23.17: pînile de la Cincizecime aveau aluat, simbol al răului; Luca 12.1 şi 1 Corinteni 5.7). Dar acesta nu era un botez al judecăţii, căci puterea se arăta în har, atît de bine încît orice fiinţă din Ierusalim a putut auzi, în propria lui limbă, lucrurile măreţe ale lui Dumnezeu. Nu este interesant să vezi, după mulţi ani, că apostolul Petru îşi aminteşte de această întîmplare şi spune: „Şi mi-am adus aminte de cuvîntul Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veţi fi botezaţi cu Duh Sfînt" (Fapte 11.16)? Ca unul care a trăit întîmplarea de neuitat din Fapte 2, el spune că aceea a fost botezul cu Duh Sfînt, dar se fereşte să amintească ceva despre botezul cu foc.

Să fim fericiţi că Dumnezeul şi Tatăl nostru nu răspunde rugăciunilor alor Săi cînd ei cer: „Dă-ne un botez cu foc!" Nu! Hristos a purtat judecata în locul nostru pe cruce şi acum cel care crede în El are viaţa veşnică şi nu va veni niciodată la judecată, căci a trecut din moarte la viată (Ioan 5.24).

Ce este botezul cu Duh Sfînt?

Se aude spunîndu-se uneori: „Ai Duhul Sfînt, dar nu eşti botezat cu Duh Sfînt". Istorisirea din Fapte 10 şi 11 ne arată lipsa de sens al unor astfel de cuvinte. Desigur, Corneliu şi ai săi nu aveau Duhul Sfînt înainte ca Petru să fi venit să le predice; însă Duhul Sfînt a căzut peste ei atunci cînd ei au auzit Cuvîntul (10.44) şi Scriptura spune că aceasta este: —

DARUL Duhului Sfînt (10.45), —

PRIMIREA Duhului (10.47), —

BOTEZUL Duhului făgăduit de Domnul (11.16). Celelalte trei cazuri din Faptele Apostolilor sînt tot atît de clare. Toţi sînt de acord că în ele se vorbeşte despre botezul Duhului, adică:

- în Fapte 2, deşi puterea era prezentă, mai întîi de toate era primirea Duhului Sfînt pe care Isus slăvit îl trimite din cer (Fapte 2.33). Şi tocmai acesta era darul Duhului Sfînt (Fapte 2.38);

- în Fapte 8.15-17, faptul că Duhul Sfînt a fost dat, a fost înţeles chiar si de Simon Magul (versetul 19);

- în Fapte 19.1-7 Duhul Sfînt este Cel care a venit peste ei.

Duhul Sfînt este arătat în Scriptură atît ca un duh de înfiere, cît şi ca un duh de putere, dar nu ca şi cum ar fi două duhuri sfinte sau ca şi cum Duhul Sfînt dat n-ar fi deci pe deplin, ci acestea sînt două aspecte, două consecinţe ale prezenţei Sale în cel credincios.

Împreună cu apostolul Pavel, punem întrebarea: „Nu ştiţi că voi sînteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (1 Corinteni 3.16).

Cum poţi să faci parte din trupul lui Hristos?

- Scriptura este clară: „Printr-un singur Duh (sau în puterea unui singur Duh), noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh" (1 Corinteni'12.13).

- Deci prin botezul Duhului Sfînt, prin primirea Duhului Sfînt cei credincioşi formează un singur trup, şi prin nici un alt mijloc; Biserica, trupul lui Hristos, nu există decît după coborîrea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii. A spune unui creştin adevărat că nu a fost botezat cu Duh Sfînt înseamnă a-i spune că nu face parte din trupul lui Hristos. Noi nu putem recunoaşte în astfel de afirmaţii glasul Păstorului Celui bun. În timp ce Duhul Sfînt a fost dat ca să unească pe cei credincioşi, o anumită învăţătură cu botezul cu Duh Sfînt îi divizează; ar putea veni aceasta de la Dumnezeu? Nu, „un vrăjmaş a făcut aceasta" (Matei 13.28).

Trebuie să observăm că versetul acesta fundamental se găseşte în acelaşi capitol cu lista celor nouă daruri numite duhovniceşti. Dar în timp ce ni se spune clar că aceste daruri sînt împărţite în mod suveran de către Duhul (versetul 11) şi nu tuturor (versetele 28-30), se precizează: „Printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup" (versetul 13). În trupul omenesc este numai un nas, o gură, o limbă, dar sînt două urechi, două mîini, o mulţime de nervi etc; şi tot aşa este în trupul lui Hristos: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum l-a plăcut" (versetul 18). Cine va putea obiecta cu privire la locul pe care Dumnezeu l-a dat fiecărui răscumpărat? Cine va zice: pentru că nu eşti nas, gură sau limbă, nu faci parte din trup? (versetele 14-27).

Să încercăm să ni-i imaginăm pe aceşti „creştini" care n-ar face parte din trupul lui Hristos (însă să citim de fiecare dată şi contextul):

- Romani 12.4-5: nici un îndemn din capitolul acesta nu s-ar potrivi pentru ei,

- 1 Corinteni 12.13,27: ei n-ar avea nici daruri, nici slujbe,

- Efeseni 1.23 şi Coloseni 1.18: Domnul n-ar fi Căpetenia lor, -

Efeseni 2.16: ei n-ar fi apropiaţi de Dumnezeu prin sîngele lui Hristos; ei n-ar cunoaşte pacea şi n-ar fi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu,

- Efeseni 3.6: ei n-ar avea parte de „taina lui Hristos" care a fost descoperită,

- Efeseni 4.4: ei n-ar avea nădejde,

- Efeseni 4.12: ei n-ar fi sfinţi şi n-ar putea fi folosiţi de darurile pe care Domnul le-a rînduit în mod special pentru zidirea trupului Său,

- Efeseni 4.15-16: ei n-ar putea creşte şi n-ar putea fi zidiţi,

- Efeseni 5.29-30: ei n-ar fi hrăniţi şi îngrijiţi de Hristos,

- Coloseni 2.19: ei n-ar fi nici hrăniţi, nici strîns uniţi,

- Coloseni 3.15: pacea n-ar stăpîni în inimile lor şi, pe drept cuvînt, nu li s-ar cere să fie recunoscători!

Ce sînt atunci aceşti creştini fără Mîngîietor, fără putere pentru mărturie, fără Călăuză care să-i conducă în adevăr, care n-ar face parte din trupul lui Hristos? Apostolii nici nu i-ar fi recunoscut ca creştini (luda 19).

Duhul Sfînt „în voi" şi Duhul Sfînt „peste voi"

Uneori se aude vorbindu-se despre creştini „pe munte" (care au primit Duhul) şi creştini „în vale" (care n-au primit Duhul), fapt care este un răsunet şi al învăţăturilor mincinoase ale „martorilor lui Iehova", care spun că este o clasă de oameni „unşi" (care au primit Duhul) şi o clasă de „alte oi" (care nu au Duhul). Alţii zic că se poate să ai Duhul Sfînt „în tine" fără să-L ai „peste tine", arătînd astfel două „experienţe" diferite; să le cercetăm.

Cu ocazia celor patru grupe de persoane despre care se vorbeşte în Faptele Apostolilor, totdeauna se spune: Duhul Sfînt „asupra voastră" (Fapte 1.8; 8.16; 10.44; 19.6); şi am văzut că aceasta era împlinirea făgăduinţei Tatălui (Luca 24.49), urmarea înălţării la cer a lui Hristos (Ioan 7.39), că acest botez era darul Duhului Sfînt, venirea Duhului Sfînt ca să boteze pe iudei şi pe neamuri într-un singur trup (1 Corinteni 12.13); iar în Ioan 14.16-17 se spune clar: „Tatăl vă va da un alt Mîngîietor... Duhul adevărului... şi va fi în voi". Vedem clar că cele două expresii sînt identice. Nimeni nu pune la îndoială că cei din Corint fuseseră botezaţi cu Duh Sfînt şi Cuvîntul spune: „Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfînt, care este în voi şi pe care îl aveţi de la Dumnezeu?" (1 Corinteni 6.19). Duhul Sfînt în voi sau Duhul Sfînt peste voi sînt două aspecte ale aceluiaşi adevăr: primirea Duhului Sfînt ca o Persoană divină.

Pentru a sprijini deosebirea greşită arătată mai sus, unii vorbesc despre textul din Ioan 20.22: „Şi spunînd acestea, a suflat peste ei şi le-a zis: „Primiţi Duh Sfînt" şi subliniază ideea că ei au primit Duhul Sfînt în ei (Ioan 20) înainte de a-L primi peste ei (Fapte 2).

Trebuie în primul rînd să recunoaştem caracterul excepţional şi unic al întîmplării din Ioan 20. Numai ucenicii au cunoscut istoric vechiul legămînt, prezenţa Mesiei în viaţă pe pămînt, moartea Lui, învierea Lui, înălţarea Lui la cer, coborîrea Duhului Sfînt care a inaugurat perioada harului. Amănuntele experienţei lor sînt deci specifice lor, nu sînt generale. De altă parte, aici nu este vorba de primirea Duhului potrivit făgăduinţei din Ioan 14.17, căci:

- Duhul Sfînt nu putea coborî pe pămînt ca Persoană divină, potrivit făgăduinţei Tatălui, decît numai pe baza răscumpărării şi ca urmare a slăvirii lui Hristos (Ioan 7.39); de altfel, întărirea acestui fapt este făcută de Domnul însuşi, care spune în Faptele Apostolilor 1.4-8, deci după împrejurarea din Ioan 20, „să aştepte făgăduinţa Tatălui... Duhul Sfînt". Petru dă aceeaşi mărturie în Faptele Apostolilor 2.33: Ioan 20 nu putea fi realizarea făgăduinţei divine.

- Nu este vorba aici nici de naşterea din nou, căci ucenicii erau deja născuţi din nou, iar Scriptura este clară în privinţa aceasta.

Verbul „a sufla" folosit în Ioan 20.22, în original este unic în Noul Testament; şi el este folosit numai de două ori în Vechiul Testament (în versiunea greacă Septuaginta):

- Geneza 2.7: „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu".

- Ezechiel 37.9: Aşa vorbeşte Stăpînul Domnul: „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morţii aceştia, ca să trăiască!"

Socotim că în Ioan 20 Domnul Isus comunică, pe baza unei lucrări împlinite, viaţa Sa de înviere, în acelaşi fel în care suflarea Domnului introdusese pe Adam în cea dintîi creaţie, suflarea lui Isus Cel înviat introduce pe cei credincioşi în creaţia cea nouă, aşa cum este scris: „Omul dintîi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă". Textul acesta subliniază măreţia si slava lui Hristos Cel înviat: El este Cel care aduce pacea, El este Cel care trimite pe ucenicii Săi, El este Cel care comunică viaţa Sa de înviere, El este Cel care dă autoritate apostolilor!

De altă parte, avem în versetele 19-29 un tablou profetic deosebit de ales. Găsim, în adevăr: cei credincioşi sînt adunaţi în cea dintîi zi a săptămînii, cu toată împotrivirea; şi Domnul era în mijlocul lor, aducîndu-le pacea (versetul 19), misiunea Bisericii, ca martoră a învierii lui Hristos (versetul 20 şi 21), Duhul Sfînt dat ca urmare a lucrării de răscumpărare (versetul 22), privilegiul si răspunderea Bisericii (versetul 23), absenţa lui Toma (care este o imagine a poporului iudeu care s-a lipsit de binecuvîntare) (versetul 24), mărturia Bisericii faţă de poporul iudeu care refuză să creadă (versetul 25), Isus Se arată poporului iudeu „după opt zile", adică după ce o săptămînă întreagă (perioada Bisericii) se va fi dus (versetele 26, 27), poporul evreu va crede cînd va vedea pe Mesia (versetul 28), partea privilegiată a Bisericii, singura care avea să primească Duhul de înfiere (versetul 29).

Depinde botezul Duhului Sfînt de botezul cu apă?

Unii spun: „Nu poţi să primeşti Duhul Sfînt dacă n-ai fost botezat mai întîi cu apă, prin cufundare". Socotim că nu aceasta este învăţătura Scripturii.

- Fapte 2.38. Petru spune iudeilor: „Pocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; şi veţi primi darul Sfîntului Duh".

- Fapte 10.44-48: „Se poate opri apa, ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit Duhul Sfînt ca şi noi?" Cel care vorbeşte este acelaşi apostol, care se adresează acum celor dintre neamuri.

Nu căutăm să stabilim un principiu şi cu atît mai puţin o ordine cronologică, însă spunem clar că potrivit Scripturii darul Sfîntului Duh nu depinde de botezul cu apă (deci cu atît mai puţin de metoda în care a fost practicat) şi că harul lui Dumnezeu nu se lasă împrejmuit de principii omeneşti. Botezul cu apă este o pecete omenească (deşi rînduită de Dumnezeu), dar botezul Duhului este pecetea divină pusă pe credinţa inimii.

- Fapte 8.13. Vedem că şi Simon Magul a crezut; pe baza acestei mărturisiri de credinţă, el a fost botezat, dar atunci cînd Petru şi Ioan s-au rugat ca Duhul Sfînt să coboare peste aceşti noi credincioşi, Simon Magul n-a primit Duhul. Motivul ne este dat în versetele 21-23: Simon nu avea nici parte nici sorţ în toată treaba aceasta. Inima lui nu era dreaptă înaintea lui Dumnezeu, era plină de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii. Pe om poţi să-l înşeli, dar nimeni nu-L va înşela pe Dumnezeu.

În ce fel a fost dat Duhul Sfînt în cartea Faptele Apostolilor

Faptul că Duhul Sfînt a fost dat de două ori prin punerea mîinilor a fost neînţeles atît de mult, încît a devenit temeiul unor sisteme de învăţătură şi de practică. Dar ce spune Scriptura?

Cazuri generale

În cele două evenimente solemne în care Duhul Sfînt a venit să boteze pe iudei (Fapte 2) şi pe neamuri (Fapte 10), unindu-i într-un singur trup (1 Corinteni 12.13), Duhul Sfînt a venit (a căzut) peste cele două grupe de persoane fără cerere şi fără punerea mîinilor. Nici un caz deosebit n-ar putea tăgădui, şi cu atît mai puţin n-ar putea înlocui, principiul general stabilit aici: Dumnezeu este Cel care dă Duhul Sfînt, fără a avea nevoie de un intermediu omenesc; şi darul acesta este partea tuturor celor credincioşi. Faptul acesta este întărit de cazul celor trei mii de persoane din Fapte 2.41, de cel din Fapte 4.4 şi de epistole (2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; Romani 8.15; Galateni 3.2). Niciodată nu este vorba de a cere Duhul Sfînt şi niciodată (în afară de Fapte 9.17 unde este o poruncă a Domnului dată într-o viziune şi în cele două cazuri deosebite pe care le vom cerceta) nu este vorba de punerea mîinilor. Să rămînem la ce ne spune Scriptura.

Cazuri speciale

Fapte 8.15-19. Este vorba de samariteni, un popor amestecat (2 Împăraţi 17), cu care iudeii nu aveau de a face (Ioan 4.9). Putea să se pună în mod serios întrebarea dacă Filip n-a făcut o lucrare personală, independentă de lucrarea lui Dumnezeu, independent de cei pe care Domnul îi rînduise să aibă grijă de lucrarea Lui. Dumnezeu, în înţelepciune Sa, pentru ca lucrarea să rămînă una, dă Duhul Sfînt prin întermediul lui Petru şi al lui Ioan, punînd astfel pecetea aprobării Sale pe lucrarea lui Filip, arătînd totodată identitatea deplină cu lucrarea din Ierusalim şi subliniind autoritatea apostolilor.

Fapte 19.6. Aici este vorba de nişte ucenici ai lui Ioan Botezătorul care ştiau foarte bine că Mesia va boteza cu Duh Sfînt (Marcu 1.8), dar care nu ştiau că făgăduinţa aceasta fusese deja împlinită. Pavel, care nu era deloc mai prejos decît apostolii aceştia „nespus de aleşi" (2 Corinteni 11.5), îşi arată autoritatea sa de apostol, punînd mîinile peste aceşti credinicioşi; şi Duhul Sfînt vine peste ei.

Toţi oamenii sînt acum în legătură cu cazul general, ei fac parte din poporul evreu sau dintre neamuri (primirea Duhului Sfînt este pe baza credinţei, fără o anumită cerere şi fără punerea mîinilor). Nimeni nu s-ar putea alătura astăzi de cei din cazurile speciale arătate mai sus, pentru că nimeni nu mai este dintre samaritenii de atunci sau dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul.

Pentru cine este darul Duhului Sfînt?

Dacă darul acesta nu este pentru lume (Fapte 14.17), el este desigur:

- pentru cei care cred (Ioan 7.39; Fapte 11.17),

- pentru fiii lui Dumnezeu (cei care devin fii, crezînd, cum citim în Galateni 4.6),

- pentru toţi (adică pentru toţi cei care cred: 1 Corinteni 12.13).

Fapte 2.1-4. Toţi cei care erau adunaţi au primit Duhul Sfînt (bineînţeles, ei erau credincioşi).

Fapte 8. Duhul Sfînt nu venise peste nici unul (versetul 16), ci urmare rugăciunii lui Petru şi a lui Ioan, precum şi a punerii mîinilor de către apostoli, aceia au primit Duhul Sfînt. Cine L-a primit? Toţi, în afară de cel care nu avea credinţă în inimă: Simon vrăjitorul. Da, Duhul Sfînt este pentru toţi cei care cred, dar numai pentru cei care cred cu adevărat.

Fapte 10: toţi cei care aud Cuvîntul (şi îl primesc!) beneficiază de darul Duhului Sfînt (versetul 44).

Fapte 19: toţi aceia pe care Pavel i-a învăţat şi peste care şi-a pus mîinile au primit Duhul Sfînt (versetele 6,7).

În afara acestor patru cazuri, sînt multe altele, tot în cartea aceasta, în care nu se vorbeşte deloc despre primirea Duhului Sfînt, atît de normal era faptul acesta, ca urmare a credinţei: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; şi veţi primi darul Sfîntului Duh. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru" (Fapte 2.38-39). Cine n-ar putea înţelege astfel de cuvinte? Deci aşa s-a întîmplat cu cei trei mii care s-au întors la Dumnezeu (Fapte 2.41), cu cei cinci mii (Fapte 4.4) şi cu toţi ceilalţi (Fapte 5.14; 6.7; 9.35,42; 11.12,48; 14.1,21; 17.4,12.34; 19.18...). La fel a fost cu cei din Corint (1 Corinteni 2.12; 2 Corinteni 1.2122), cu cei din Efes (Efeseni 1.1314), cu cei din Roma (Roamni 8.15), cu cei din Galatia (Galateni 3.2).

Ne rămîne să gîndim la un verset deseori citat ca să arate că dacă unele persoane n-au avut sau nu pot să aibă Duhul Sfînt, aceasta ar fi pentru că nu ascultă de Dumnezeu. Nu ni se spune în Fapte 5.32 despre Duhul Sfînt că „Dumnezeu L-a dat celor care ascultă de El"?

Să cercetăm învăţătura generală a Scripturilor:

Toţi oamenii sînt din fire „fii ai neascultării" (Efeseni 2.2), dar toţi sînt răspunzători înaintea lui Dumnezeu să se pocăiască (Fapte 17.30) şi să creadă (Ioan 3.16; 1 Timotei 2.4) ca să devină „copii ai ascultării" (1 Petru 1.14). A nu crede înseamnă a nu asculta de Dumnezeu. Ascultarea şi credinţa sînt strîns legate în Scriptură, care ne spune de cîteva ori despre „ascultarea credinţei" (Romani 1.5; 16.26).

Versetul cel mai clar este Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viaţa veşnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viaţa, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el". Cuvintele „a crede", „a nu asculta" (Ioan 3.36) şi „a asculta" (Fapte 5.32) au aceeaşi rădăcină în greceşte. Versetul acesta arată că cei care ascultă de Dumnezeu sînt chiar cei care cred şi de asemenea că ascultarea nu este legată numai de darul Duhului Sfînt, ci si de mîntuire. Este deci greşit să spui că o persoană mîntuită nu are Duhul Sfînt pentru că nu ascultă de Dumnezeu, căci dacă ea nu are această „ascultare a credinţei", desigur că ea nici nu este mîntuită.

Afirmarea faptului acestuia fundamental nu contrazice deloc faptul celălalt, că un credincios, copil al lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfînt, poate din nefericire să nu se arate totdeauna un fiu ascultător; de aceea el este îndemnat mereu să arate ascultarea aceasta de fiu (cei necredincioşi nu pot fi îndemnaţi în felul acesta). De altă parte, dacă el nu recunoaşte pratic drepturile lui Hristos asupra vieţii lui, Duhul Sfînt este întristat.

În ziua de azi, cînd se primeşte Duhul Sfînt?

Scriptura zice:

- după ce am crezut (Efeseni 1.13),

- cînd sîntem fii (Galateni 4.6).

Dacă naşterea din nou este comunicarea vieţii din Dumnezeu unui om care a fost necredincios pînă atunci (Ioan 3.3-5; Matei 18.3), pecetea Duhului Sfînt este amprenta pe care Dumnezeu o pune pe cel credicios (Ioan 7.39; 14.17). Aceste două feţe pot să fie în acelaşi timp, ele nu rămîn ca două lucruri deosebite.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă două cazuri în care Duhul Sfînt nu este dat imediat:

Fapte 8. Dumnezeu, prin această întîrziere (însă în ce zile!) menţine unitatea lucrării. Acesta este un caz cu totul deosebit: era pentru prima dată cînd evanghelia se vestea în afara limitelor strîmte ale Ierusalimului (Fapte 8.1).

Fapte 19: Aici întîrzierea se datoreşte unei lipse de cunoştinţă cu privire la un punct fundamental al învăţăturii creştine. Aceşti „cîtiva ucenici" care fuseseră învăţaţi de Ioan Botezătorul şi care locuiau acum la 1,600 km depărtare de Ierusalim, nu ştiau că lucrarea de răscumpărare a fost făcută. Erau desigur „credincioşi", „ucenici", dar credinţa într-un Mesia care avea să împărătească nu era de ajuns pentru a face din ei nişte „creştini", trebuia ca ei să creadă în moartea, în învierea şi în înălţarea în slavă a lui Hristos. Abia de atunci n-a mai fost piedică pentru ca ei să primească Duhul Sfînt.

Îndată ce un suflet îl cunoaşte pe Isus Hristos ca Mîntuitorul său personal şi se încrede în lucrarea desăvîrşită a crucii, Duhul Sfînt este dat. Faptul acesta dă celui credincios bucuria mîntuirii lui, puterea pentru a umbla aşa cum îi place lui Dumnezeu, siguranţa primirii sale ca un copil al lui Dumnezeu.

Fapte 2.37-41: cei trei mii de iudei au primit Duhul Sfînt în aceeaşi zi.

Fapte 2.47: „Domnul adăuga în fiecare zi (adunării) pe cei care trebuiau să fie mîntuiţi" (şi tocmai prin botezul cu Duh Sfînt faci parte din adunarea care este trupul lui Hristos: Efeseni 4.4; 1 Corinteni 12.13).

Fapte 10.44: chiar în clipa în care Corneliu şi cei care erau împreună cu el au auzit Cuvîntul prin care li se vestea iertarea păcatelor, Duhul Sfînt a căzut peste ei.

Într-un mod general, putem spune că niciodată nu este întîrziere din partea lui Dumnezeu, dar în zilele noastre, ca şi atunci, o învăţătură incompletă poate ţine un suflet în robie şi credinţa poate întîrzia să-şi însuşească rezultatele depline ale lucrării lui Hristos.

Cum este dat Duhul în zilele noastre?

Unii zic: „cerîndu-L şi căutîndu-L cu post şi cu rugăciune", iar alţii susţin: „prin punera mîinilor pastorului sau în timpul unei strîngeri laolalte speciale pentru a aştepta Duhul Sfînt."

Scriptura spune:

- prin auzirea credinţei (Galateni 3.2),

- prin credinţă (Galateni 3.14).

Cererea Duhului Sfînt

Pînă la Cincizecime, cei credincioşi puteau să ceară Duh Sfînt (Luca 11.13), căci făgăduinţa nu fusese încă împlinită (Ioan 7.39); tot aşa, Domnul Hristos a rugat pe Tatăl să trimită pe Mîngîietorul, adică pe Duhul Sfînt, dar ar fi împotriva Scripturii să spui că Domnul Hristos continuă să Se roage acum cu acest scop, cînd în Fapte 2.33 ni se spune că Isus a primit din partea Tatălui, Duhul Sfînt făgăduit. După coborîrea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii, niciodată nu se mai vorbeşte despre cererea Duhului Sfînt, nici în Faptele Apostolilor, nici în epistole, deci să rămînem la Cuvîntul lui Dumnezeu. În ce priveşte pe credincioşii adevăraţi, ei pot să mulţumească lui Dumnezeu pentru că, potrivit făgăduinţei Lui, ei „au primit Duhul care este de la Dumnezeu" (1 Corinteni 2.12). Din două lucruri, unul: sau eşti un creştin şi ai primit Duhul Sfînt, potrivit făgăduinţei divine, sau nu eşti nicidecum creştin (Romani 8.9); ce îţi trebuie, este nu să ceri Duhul Sfînt, ci să-ţi însuşeşti rezultatele lucrării lui Hristos şi să cunoşti adevărata poziţie creştină.

Punerea mîinilor pentru primirea Duhului Sfînt

Cartea Faptele Apostolilor ne istoriseşte două cazuri în care Duhul Sfînt este dat după punerea mîinilor. Să le cercetăm. Cu greu s-ar putea socoti şi Fapte 9.8-18 ca susţinînd ideea aceasta, căci pe de o parte această punere a mîinilor are loc la o poruncă precisă a Domnului, de altă parte faptul acesta se pare să fie numai în legătură cu vindecarea: versetul 12.

- Fapte 8.11: Atunci Petru şi Ioan au pus mîinile peste ei şi aceia au primit Duh Sfînt.

- Fapte 19.6: Cînd şi-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei.

În aceste două cazuri, cum se spune de altfel în Fapte 8.18, Duhul Sfînt este dat după punerea mîinilor apostolilor. Cine nu va înţelege în faptul acesta o precizare importantă? Este de ajuns să faci studii de teologie sau să vrei să te consacri slujirii pentru Dumnezeu sau să fii acceptat ca pastor de către o biserică, pentru a deveni apostol? (vezi 1 Corinteni 4.9 şi 2 Corinteni 12.12). Ne dau epistolele vreo îndrumare în direcţia aceasta? Nici una!

Strîngeri laolaltă pentru aşteptarea Duhului Sfînt

Ele sînt cu totul împotriva învăţăturii Scripturii. Desigur, după înălţarea la cer a Domnului Isus, ucenicii trebuiau să aştepte la Ierusalim împlinirea făgăduinţei Tatălui, adică venirea Duhului Sfînt (Fapte 1.4,5) şi ei chiar aşa au făcut; dar aici este vorba de un caz unic, căci pentru prima oară Duhul Sfînt avea să coboare peste cei credincioşi pentru a forma Biserica lui Dumnezeu şi aceasta ca urmare a înălţării în slavă a lui Hristos (Ioan 7.39; Fapte 1.33). „În ziua Cincizecimii erau toţi împreună în acelaşi loc" (Fapte 2.1). Se rugau? Cuvîntul nu ne spune decît, simplu, că ei erau împreună. Se aşteptau ei la semnele care au însoţit şi au urmat revărsării Duhului? Nu, ei nu le ştiau; de altă parte, limbile noi din Marcu 16.17 erau pentru cei care aveau să creadă şi nu pentru cei care, pentru că crezuseră, aveau să primească Duh Sfînt (Ioan 7.39). De altă parte, cea dintîi epistolă către Corinteni nu era încă scrisă... Credeţi că printre ei se petreceau aceleaşi lucruri care se pot vedea în strîngerile acestea laolaltă în vederea aşteptării? Credeţi că se încurajau ei unul pe altul, spunînd: „Să cerem! Să strigăm! Iată, e gata să vină... spuneţi: Aleluia!..." Credeţi că aţi putea smulge de la Dumnezeu printr-o înscenare atît de tristă şi de contrară Scripturii, ceea ce Tatăl şi Fiul au făgăduit că vor da? (Ioan 14.16,26; 15.26; Fapte 2.33.)

Cum a spus cineva, nu poţi decît să-ţi arăţi durerea pe care o simte orice creştin cînd vede pe fraţii şi pe surorile lui „aşteptînd ore întregi... rugîndu-se, plîngînd, zbătîndu-se, strigînd şi transpirînd ca să primească botezul Duhului Sfînt; şi, după toată această aşteptare, toţi se întorc acasă, goi, dezamăgiţi, ca să vină din nou săptămîna următoare, să se roage, să cînte, să aducă laude, să se zbată din nou şi să plece dezamăgiţi încă o dată, apoi să mai încerce acelaşi lucru peste o săptămînă. Şi în felul acesta, timp de săptămîni, de luni, uneori chiar de ani... Se poate găsi în Scriptură vreun lucru care să fie în legătură cu această căutare şi această neîmplinire, cu această aşteptare şi această dezamăgire, cu toate aceste veniri şi plecări, totdeauna cu sufletul gol, mereu nesatisfăcuţi şi mereu căutînd?... Aţi putea găsi măcar un verset care să dea o cit de mică încurajare pentru descurajarea aceasta fără sfîrşit?"

Împreună cu apostolul Pavel, să spunem: „Dar mă tem ca nu cumva, după cum şarpele a amăgit pe Eva cu viclenia lui, tot aşa şi gîndurile voastre să nu se strice de la simplitatea şi curăţia faţă de Hristos" (2 Corinteni 11.3).

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tăgăduim că vorbirea în limbi care vine de la Dumnezeu poate să fie, în unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune aşa (Fapte 10.46); dar tăgăduim că acesta ar fi semnul iniţial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotrivă. În adevăr, în capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, în versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toţi am fost botezaţi într-un singur trup", dar în versetul 30 el pune întrebarea: „Toţi vorbesc în limbi?" Această întrebare cere un răspuns negativ. Dacă limbile pot să fie date unora, ele nu sînt singura dovadă a primirii Duhului. Pentru a înlătura versetul acesta, unii aduc două motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „în alte limbi", acordat numai unora şi nu de semnul limbilor dăruit tuturor. Argumentul acesta este fals, căci versetul acesta cuprinde în mod clar pe toţi aceia despre care s-ar putea spune că „vorbesc în limbi"; de altfel, în Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „în alte limbi".

Aici s-ar spune despre vorbirea în limbi în adunare (ca în 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijină, nu spune că aceste daruri (apostoli... ajutorări... limbi...) ar trebui în mod obligatoriu să se arate în adunare, ci că ele au fost rînduite de Dumnezeu în adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirmă: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum I-a plăcut." Lucrarea mădularelor diferite se poate desfăşura spre folosul trupului (versetul 25), dar întocmai ca în trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- în capitolele 14,15 şi 16 din Ioan, în care Domnul stă de vorbă cu ucenicii Săi despre plecarea Sa care avea să aibă loc în curînd şi despre venirea Duhului Sfînt, niciodată nu este vorba de vreun semn a cărui lipsă ar fi însemnat într-un mod hotărît neprimirea Duhului! Dacă ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune că Domnul a uitat să spună ce era esenţial! Dimpotrivă, consecinţele venirii Duhului Sfînt sînt numeroase şi dorim să subliniem două din ele:

- să conducă pe cei credincioşi în tot adevărul,

- să slăvească pe Hristos.

De aceea rătăcirile în învătătură si neorînduielile dintr-o grupare de credincioşi arată, fără cea mai mică îndoială, că Duhul Sfînt nu îşi are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar dacă toţi creştinii ar trebui să vorbească o limbă de neînţeles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alţi oameni, pentru că găsim acelaşi fapt la:

preoţii budişti,

călugării cerşetori musulmani,

zuluşii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stăpîniţi de Cel Rău,

unii oameni bolnavi mintal.

În adevăr, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neînţelese, fără nici o legătură...) nu se aseamănă cu cel al vorbitorilor în limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iată ce spun aceştia: „Lăsaţi să vă meargă limba, spuneţi orice, rostiţi silabele care vă vin în minte, repetaţile, daţi la o parte raţiunea" sau: „Eu am să vă spun cîteva cuvinte... voi să le repetaţi. Le veţi încurca, dar să nu vă neliniştiţi. Continuaţi să le repetaţi de mai multe ori şi în curînd veţi vorbi în limbi".

Abia dacă este vorba să mai spui că adevăratul „dar al limbilor" comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citează ca să se afirme că „vorbirea în limbi este singura mărturie scripturistică a botezului Duhului Sfînt?" Ele sînt în număr de patru:

Fapte 2. Să notăm că felul cum a fost primit atunci Duhul Sfînt a fost spontan (versetul 4) şi nu provocat. Atunci s-a arătat un dar al Duhului, ca în 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este arătată imediat (versetul 5): îndurarea divină înlătură pentru acel timp judecata care căzuse peste neamuri în Geneza 11.6-9, în aşa fel încît toţi puteau să înţeleagă, în propria lor limbă, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor răspîndit în mod suveran de Dumnezeu peste aceşti credincioşi arată, fără îndoială, primirea Duhului: sînt aceleaşi semne care fuseseră date în Fapte 2, încît Petru a putut mărturisi înaintea apostolilor că şi neamurile au primit Duh Sfînt. Să observăm totuşi că Petru nu spune, simplu, că Duhul Sfînt a căzut peste ei, nici chiar că a venit peste ei într-un mod obişnuit, ci „ca şi peste noi la început" (Fapte 11.13) şi el leagă faptul acesta de făgăduinţa pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Săi chiar înainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Aşa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru că erau aşteptate, ci tocmai pentru că erau neaşteptate, necerute, neobişnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai împotrivitori, că Dumnezeu voia să-i aibă atît pe cei dintre neamuri cît şi pe iudei, în poporul Său".

- Fapte 19.6: „ei vorbeau în limbi şi proroceau". Aici sînt două daruri ale Duhului Sfînt care arătau, desigur, primirea Duhului. Şi Duhul Sfînt despre care ei nu ştiau că există, Se arată în ei prin semne care nu se pot pune la îndoială.

În aceste trei cazuri istorisite în cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea în limbi, prorocia) arată primirea Duhului Sfînt de aceste grupuri diferite de credincioşi; dar are cineva dreptul să generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sînt menţionate în capitolele 8 şi 9, deci nu le putem aduce aici în mod artificial). Am văzut cu altă ocazie că în capitolele 2 şi 10 ni se arată cazul general, dar că era vorba atunci de darul Duhului Sfînt care este pentru toţi cei credincioşi (Efeseni 1.13), în timp ce aici este vorba de darurile distribuite în mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toţi (1 Corinteni 12.29-30).

De ce să taci cînd este vorba de mulţimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbeşte? Niciodată nu mai este vorba de darurile acestea în legătură cu primirea Duhului; cînd S-a angajat Dumnezeu să dea darul limbilor tuturor credincioşilor? În capitolul 16 din evanghelia după Marcul veţi spune. Să cercetăm deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Dacă cineva ar vrea să afirme, potrivit textului acestuia, că toţi credincioşii trebuie să vorbească în alte limbi, ar trebui să afirme în acelaşi timp că:

- toţi cei credincioşi trebuie să scoată demonii,

- toţi cei credincioşi pot lua în mînă şerpi fără să sufere nici un rău (cum a fost cazul cu apostolul Pavel în Fapte 28.5),

- toţi credincioşii pot să bea ceva aducător de moarte, fără să moară (să notăm că aici este scris: „dacă vor bea..."),

- toţi credincioşii ar putea cu uşurinţă să-şi pună mînile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este în punerea mîinilor... ci în vindecarea bolnavilor!), nu unul din cînd în cînd, nici chiar nouă din zece, ci toţi bolnavii vindecaţi prin puterea lui Dumnezeu (ca în Fapte 5.16 şi 28. 8,9).

Dar ce constatăm? Dispariţia mai mult sau mai puţin completă a acestor semne date potrivit înţelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea creştinismului:

Cînd un credincios este muşcat de un şarpe, el se grăbeşte să caute o doctorie, iar dacă bea o otravă, moare. Dacă înţelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci cînd ele n-au mai fost absolut necesare, cine îi va spune: Ce faci?

În legătură cu textul acesta, socotim că trebuie să mai reţinem:

- că este vorba de semne şi nu de daruri ale Duhului,

- că aceste semne nu erau promise apostolilor (care primiseră misiunea de a predica: versetul 15), ci acelora care aveau să creadă în urma cuvîntului lor,

- că semnele acetea sînt prezentate ca o consecinţă a credinţei (cei care vor crede: versetul 17) şi nu ca o consecinţă a unei presupuse „a doua experienţă".

Atunci cînd Scriptura spune că „limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi" (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi în limbi" ar ajunge un semn pentru cei credincioşi. Încă o dată trebuie să notăm că o astfel de învăţătură este în afara Cuvîntului lui Dumnezeu.

Care sînt, potrivit Scripturii, semnele primirii Duhului?

A spune celor credincioşi că n-au Duhul Sfînt pentru că nu vorbesc în limbi, pentru că nu sînt ceea ce ar putea să fie, că se simt obosiţi pe cale înseamnă a-i înşela! A face să te îndoieşti de făgăduinţele lui Dumnezeu, a tulbura sufletele neîntărite, acesta a fost totdeauna scopul urmărit de Vrăjmaş şi de cei ai lui (Geneza 3.1-5). A zidi, a întări în credinţă - acestea sînt activităţile care vin de la Dumnezeu. Să hrănim oile slăbite, arătîndu-le Persoana lui Hristos, să le învăţăm să meargă prin credinţă şi nu prin vedere (atenţie: credinţa care se sprijineşte pe minuni nu este credinţa care mîntuieşte!). Să le arătăm că dacă viaţa lor este mohorîtă, este aşa pentru că nu dau Domnului cel dintîi loc, pentru că Duhul care este în ei este întristat (şi cum să nu fie, cînd, printr-o învăţătură greşită, ai cărei răspînditori vor da socoteală într-o zi, El este greşit înţeles?), pentru că tolerează păcate nejudecate, obiceiuri lumeşti; să le amintim că sîngele lui Isus Hristos curăţeşte de orice păcat şi că părtăşia pierdută poate fi regăsită. Să le vorbim despre felul cum scapi de „eu", de firea păcătoasă, de păcat, de lume, să le arătăm poziţia adevărată a celui credincios: „în Hristos". Dar niciodată să nu insistăm să facă iar ce făceau pînă acum: să fie ocupaţi de ei înşişi, de slăbiciunile lor şi de neajunsurile lor. A face ca sufletele să se preocupe cu ele însele nu este o slujbă care vine de la Dumnezeu.

Mulţi folosesc întrebarea pusă de apostolul Pavel ucenicilor lui Ioan Botezătorul pentru a tulbura pe nişte creştini adevăraţi: „Aţi primit voi Duh Sfînt cînd aţi crezut?" (Fapte 19.2). Nu vom putea face alt lucru mai bun decît de a căuta să facem ca sufletele să se întemeieze pe Cuvîntul lui Dumnezeu şi să punem cîteva întrebări:

Ştii ce are cel credincios care a primit pe Isus Hristos ca Mîntuitor al său pentru el? - viaţa veşnică (şi nu cum se înţelege uneori: o viaţă veşnică şi totuşi care n-ar fi veşnică).

Ştii ce a făgăduit Dumnezeu celor care şi-au pus încrederea în lucrarea de pe cruce, care au înţeles că dacă Hristos a murit pentru ei, au murit şi ei împreună cu El, celor care cred ceea ce Scriptura numeşte „evanghelia mîntuirii noastre"? Duhul Sfînt! Aşa citim: „După ce aţi auzit cuvîntul adevărului, evanghelia mîntuirii voastre, aţi crezut în El şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt al făgăduinţei" (Efeseni 1.13).

Ştii ce înseamnă a fi „în Hristos"? Ştii ce înseamnă că „Hristos este în voi" (Romani 8.1,10)? Ştii că faptul acesta este legat de prezenţa Duhului Sfînt în voi (Ioan 14.15-23)?

Poţi să-l spui lui Dumnezeu „Tată"? - Prin duhul de înfiere pe care l-ai primit, poţi să cunoşti relaţia aceasta de fiu şi Duhul este Cel care dă mărturie duhului tău că eşti un copil al lui Dumnezeu (Romani 8.14-16). (Mulţi credincioşi se roagă lui Dumnezeu, spunîndu-l „Doamne"; este corect să fie aşa, însă este pericol, dacă obişnuiesc mereu să-l spună aşa, să nu fi înţeles niciodată relaţia de fiu.)

Este dragoste în inima ta? Este dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru fraţii tăi, dragoste pentru sufletele care pier? Dacă este, putem spune că dragostea lui Dumnezeu a fost vărsată în inima ta, şi ştii cum? - „prin Duhul Sfînt care ţi-a fost dat" (Romani 5.5; 1 Ioan 4.12-13). Ce siguranţă preţioasă!

Pomul se cunoaşte după roadele lui. Arăţi tu „roada Duhului"? Roade bune nu pot fi date de un pom rău (Galateni 5.22). Citim într-o broşură că cele trei urmări ale botezului cu Duh Sfînt (dovedit prin vorbirea în limbi) sînt:

- o viaţă de adorare reînnoită,

- un gust necunoscut înainte pentru Cuvîntul lui Dumnezeu,

- o bucurie care dă peste margini.

Fără îndoială că prezenţa Duhului Sfînt în cel credincios aduce în mod normal laudă, dorinţe duhovniceşti şi bucurie, dar ne temem că limbajul folosit aici conduce la o analiză lăuntrică greşită şi descurajatoare.

Ne întrebăm cum reacţionează persoanele care spun altora că n-au Duhul Sfînt, cînd întîlnesc credincioşi care realizează mai bine ca ele:

- adorarea,

- dorinţa după Cuvîntul lui Dumnezeu,

- bucuria pe care o dă siguranţa mîntuirii.

În adevăr, cum să se bucure de siguranţa mîntuirii, cînd, potrivit aceleiaşi învăţături greşite, mîntuirea se poate pierde, tot aşa ca şi Duhul Sfînt! Dacă este un lucru foarte clar că trebuie să stăruim zi de zi în credinţă, totuşi înseamnă a aduce o nesocotire a preţului pe care îl are lucrarea lui Hristos, dacă zici: „Hristos dă celui credincios o viaţă veşnică, totuşi practic ea nu este veşnică (pentru că o poate pierde!), dar poate să devină veşnică, dacă noi sîntem credincioşi pînă la sfîrşit". Nu înseamnă aceasta a înjosi îngrozitor puterea sîngelui lui Hristos? Nu înseamnă aceasta a predica o mîntuire prin fapte? Lucrarea lui Hristos, deci, nu ne mai mîntuieşte, ea ar fi de ajuns doar ca să ne aducă pe un drum pe care noi am putea obţine mîntuirea prin credincioşia noastră!

Niciodată un credincios nu va cunoaşte pacea, atîta timp cît va face ca ea să depindă de experienţele lui, de sentimentele lui sau de credincioşia lui. Singura temelie a păcii noastre, a prezenţei Duhului în noi este credinţa în cele spuse de Cuvîntul lui Dumnezeu, credinţa în lucrarea preţioasă a lui Hristos; să nu uităm lucrul acesta!

„Şi Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria şi pacea pe care o dă credinţa, pentru ca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiţi plini de nădejde" (Romani 15.13).

clickbible.org